

KỂ CHUYỆN VÕ LÂM TÂN KHÁNH BÀ TRÀ:

NGỌN LIÊN ĐÁ TAM THƯƠNG CỦA CỦA ÔNG CẢ ĐẠI Ở AN SƠN (THUẬN AN, BÌNH DƯƠNG)

HỒ TƯỜNG^{1*} sưu tầm

Bên cạnh những ruộng đất ở An Sơn (nay thuộc thành phố Thuận An, tỉnh Bình Dương), ông Cả Đại còn có nhiều ruộng muối ở miệt Bà Rịa, Phan Thiết. Do vậy, ông Cả Đại thỉnh thoảng cũng đi thăm nom các ruộng muối. Nhân dịp đó, ông Cả Đại có quen biết với thầy Thông Kỳ, học trò của một võ sư đã từng ứng thí nơi kinh đô, đoạt chức Võ cử Mạnh.

Thầy Thông Kỳ nghe thiên hạ đồn ông Cả Đại là một người võ nghệ tuyệt luân nên có ý muốn thử sức. Một hôm, thầy Thông Kỳ hỏi ông Cả Đại: “Tôi nghe anh võ nghệ có tiếng. Vậy anh có thể chạm trán với người mạnh sức hơn được chăng?”. Ông Cả Đại mỉm cười: “Người có võ nghệ khá thì mạnh không chắc đã thắng, mà yếu thì cũng chưa chắc đã thua. Thắng bại chỉ do tài nghệ cao thấp thôi”.

“Vậy thì chiều nay anh đến nhà tôi chơi, tôi sẽ giới thiệu cho anh một người có sức mạnh ghê gớm mà cả vùng Phan Thiết này ai cũng kính nể. Ông ấy ở bên cạnh nhà tôi”. Ông Cả Đại niềm nở: “Thật hay sao? Tôi rất hân hạnh được gặp người đó”.

Chiều lại, ông Cả Đại giữ lời hứa, đến nhà thầy Thông Kỳ chơi. Sau vài tuần rượu thì có một người tướng tá vạm vỡ bước vào. Thầy Thông Kỳ giới thiệu: “Đây là ông Cả Đại, một người giỏi võ khét tiếng ở vùng Tân Khánh, còn đây là...”. Người vừa vào lật đật cướp lời: “Là ông Mạnh, làm thợ mộc ở đây”.

Người tự xưng là ông Mạnh tức thị là ông Võ cử Mạnh, thầy của thầy Thông Kỳ. Nhưng vì ông sợ ông Cả Đại nghe tên tuổi mà từ chối không đấu nên phải giấu đi. Thấy ông Võ cử Mạnh bộ dáng rất oai dũng nên ông Cả Đại nể nang, đứng dậy chấp tay xá: “Tôi rất hân hạnh được biết”.

Ông Võ cử Mạnh cũng khiêm nhường: “Dạ không dám. Từ lâu, tôi được nghe danh tôn ông nên luôn luôn hoài vọng. Đến nay, tình cờ gặp ông đây, thật tôi lấy làm vinh hạnh”. “Tên tuổi tôi nào có ra chi, chỉ xin ông chớ quá lời, mà lòng tôi không vui”. “Giữa đây là an hem, xin ông chớ nhũn nhặn, vì danh tiếng của ông ai mà không biết”.

^{1*} Võ sư-Tiến sĩ. Email: yosuhotuong56@gmail.com. ĐT: 0903825361.

Sau một hồi hàn huyên, với sự đốc thúc của thầy Thông Kỳ, ông Cả Đại và Võ cử Mạnh liền ra sân thử sức với nhau.

Hai bên đều dùng trường thương, vốn là một loại binh khí nổi tiếng của xứ võ Tân Khánh. Nhưng trận đấu này là trận thử sức nên hai người muốn biết lực của nhau mà thôi. Họ không xáp chiến như những hạng tầm thường, chỉ phân cái sân võ ra làm hai, mỗi người một bên và mỗi người tấn công ba hiệp. Ông Cả Đại nhường ông Võ cử Mạnh tấn công trước.

Sau khi bái tổ xong, hai người vừa xáp chiến thì ông Cả Đại giật nảy mình nhảy ra, nhìn ông Võ cử Mạnh nói: “Tôi dùng roi trường, còn ông dùng roi đồng, làm sao giao thủ với nhau được?”. “Tôi đã quen sử dụng cây roi này thành thử không thể thay thế cây nào khác được”.

Nhìn cây roi của ông Võ cử Mạnh, bề ngoài giống hệt cây roi thường, thế mà chính thật nó là cây roi đồng hạng nặng. Ông Cả Đại ngần ngại nói: “Hay là ông có cây roi nào như vậy cho tôi mượn để đấu với ông cho cân xứng?”.

Ông Võ cử Mạnh cười xòa: “Có ai sử dụng được roi thứ này đâu mà phải sắm hai cái?”. Ông Cả Đại phùng phùng nổi giận: “Sao ông dám coi rẻ anh hùng trong thiên hạ quá vậy? Mặc dầu tôi dùng cây roi thường, nhưng cũng xin hầu đáp với ông cho trọn. Ông chuẩn bị đi, tôi đã sẵn sàng”.

Không đợi giục lần thứ hai, ông Võ cử Mạnh cầm thương xốc tới đánh. Vì ông Cả Đại sử dụng roi thường nên không dám đỡ với roi đồng, chỉ lo lùi để thủ mà thôi. Thầy ông Cả Đại có ý kiêng món binh khí của mình, ông Võ cử Mạnh đặc ý phóng tới đánh luôn hiệp thứ 2 rất hăng. Ông Cả Đại sợ hãi nhảy lùi lại phía sau, bước nhảy này làm ông hết đường đất. Sau lưng là một bức vách che chắn ngang. Thấy vậy, ông Võ cử Mạnh dừng thương lại: “Ông có chịu thua tôi chưa?”.

“Ông chẳng có đánh trúng tôi cái nào mà lại bảo chịu thua?”. “Nếu không chịu thua thì phen này ông tránh nơi nào nữa?”. “Việc đó mặc tôi”. Nghe ông Cả Đại trả lời cứng, Võ cử Mạnh hăm dọa: “Vậy thì tôi sẽ vít ông ra khỏi hàng rào?”. “Thử thì biết!”.

Ông Võ cử Mạnh xấn tới đánh một roi ngang người ông Cả Đại rất mạnh, và chờ ông Cả Đại nhảy lên tránh là tổng vít luôn cho bay qua hàng rào. Thật là một lối đánh rất hay, nguy hiểm có tính toán từng nét rất kỹ càng. Vì nếu ông Cả Đại không dám đưa roi đỡ thì khi bị cú phạt ngang, làm gì không phóng người nhảy lên để tránh? Lúc đó, Võ cử Mạnh sẽ tương kế, tựu kế dùng đầu roi hất Cả Đại trong nháy mắt. Kết quả đã cầm chắc trong tay.

Quả đúng vậy! Bị phạt ngang, Cả Đại phóng người lên tránh. Lẹ làng, Võ cử Mạnh thu roi về, lấy hết sức mình, xông tới đâm thẳng vào người ông Cả Đại và vít bổng lên giữa lúc cả Đại còn lơ lửng trên không. Thầy Thông Kỳ không mấy thỏa dạ vì thấy Võ cử Mạnh có thắng cũng chỉ là nhờ món binh khí độc hại, chớ Cả Đại chưa thua miếng võ nào.

Nhưng trong lúc ai cũng tưởng ông Cả Đại phải bị vít bay bổng thì lạ thay một tiếng “rầm” vang lên. Các vách rào tung rã ra tua tủa bay. Võ cử Mạnh biến đâu mất. Cả Đại chống roi lăm liệt ở giữa sân. Thì ra, Cả Đại chờ khi ngọn roi vừa tới thì ông đập tấm vách rào sau lưng, lấy đà nhảy xéo ra ngoài. Cử Mạnh lỡ bộ vít bay cái hàng rào và mất đà nhào luôn ra ngoài.

Một lúc sau, Võ cử Mạnh vệt rào chui vô. Ông Cả Đại khôi hài: “Tấn công tôi ba hiệp không sao, trái lại chỉ có một bước của tôi mà ông đã hết đường đất, phải chui rào!”.